

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Καὶ ἀντὶ τὸ νὰ ἀποκρίνηται ἤρχισε νὰ τον ἐρωτᾷ. Μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἀπῆλθεν ὁ Γεώργιος ἀνήσυχος καὶ πεπεισμένος ὅτι ἡ δίκη θὰ γίνη καὶ οὐδεὶς τρόπος θαλαπείας ὑπάρχει. Μὴ θέλων δὲ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Νεβίλην τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἵνα μὴ ὑποπτεύσῃ τι ὁ πατὴρ του, διενυκτέρευσε ἐν ξενοδοχείῳ, διελθὼν νύκτα ἀθλιωτάτην.

Ἦδη ἦτο ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ πατρὸς του, προσπαθὼν νὰ ἐργασθῇ ἵνα διασκεδάσῃ τὴν λύπην του. Ἀλλὰ τῶν ἀδυνάτων! δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ καθημέρος. Ἐπλανᾶτο τεταραγμένος ἐν τῷ δωματίῳ καὶ μεταβαίνων ἀπὸ τῆς τραπέζης εἰς τὸ παράθυρον καὶ βλέπων ἔξω. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐξοφουτο ἤδη, νέφη σκοτεινὰ ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν, ἐπέκειτο θύελλα, ἤστραψεν καὶ ἐβρόντησε, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔγινε ὑποκίτρινον.

Ταυτοχρόνως τὸ ρόπτρον τῆς θύρας ἐκρότησεν ὡς ὑπὸ ἀγωνιώσης χειρὸς ὠθούμενον, ψιθυρισμοὶ ἠκούσθησαν ἐν τῇ εἰσόδῳ, καὶ ὁ συμβολαιογράφος Μαλεζῶ εἰσηλθεν ἡλλωμένος ἔχων τὸ πρόσωπον. Εἶπε δε μυστηριωδῶς :

— Ὁ πατὴρ σας, κύριε Γεώργιε, λείπει εἰς τὴν ἐξοχὴν. Εἴσθε πράγματι μόνος ; Μία κυρία εἶνε κάτω καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ σας ὁμιλήσῃ ...

Τὸ αἷμα τοῦ Γεωργίου ἀνέρευσεν εἰς τὴν καρδίαν του, τὰ γόνατά του ἐκάμφθησαν καὶ ἡσθάνθη περιστρεφόμενα πάντα τὰ ἐν τῷ δωματίῳ. Διὰ φωνῆς δὲ ἡλλωμένης ἠρώτησε :

— Καὶ ποία εἶνε ;

Ἠρώτησε δὲ βέβαιος ὦν ὅτι θὰ ἀκούσῃ εἰς ἀπάντησιν :

— Εἶνε ἡ δεσποινὶς Κλαίρεφόν.

Ἀλλὰ ὁ Μαλεζῶ ἀντὶ ἀπάντησεως ἀνοίγει μετὰ σπουδῆς τὴν θύραν, καὶ ἀποχωρῶν ἵνα καταλίπῃ ἐλευθέραν τὴν εἰσόδον, εἶπεν :

— Ὅριστε, δεσποινίς.

Καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ ζοφεροῦ γραφείου τοῦ πατρὸς του ὁ Γεώργιος εἶδεν ἐνώπιόν του ἱσταμένην τὴν Ἀντωνίαν. Ἦτο μελανεῖμων, σκέπη ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν τῆς ὥρὸν καὶ καταβεβλημένον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν κατακόκκινοὶ ἔνεκα τῆς ἀϋπνίας καὶ τῆς λύπης.

Ὁ Γεώργιος ἦτο μᾶλλον συγκινημένος τῆς Ἀντωνίας. Οὐδὲ αὐτὸς δὲ ἐγίνωσκε τί πράττει, ὥθησε πρὸς αὐτὴν καθισμα, ἐκάθισεν ἐκείνη καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἔνευσεν εἰς τὸν συμβολαιογράφον παρακλητικῶς, ὅστις παρευθὺς χαίρετίσας ἔξηλθε.

Ὁ Γεώργιος μείνας μόνος μετὰ τῆς Ἀντωνίας ἡσθάνθη σφοδρὰν στενοχωρίαν, ἐν ᾧ τὴν προτεραιάν θὰ ἀντήλλασεν ἀντὶ τῆς ζωῆς του τὴν στιγμὴν ταύτην. Ἀπο-

έβλεψε πρὸς τὴν νεανίδα, καὶ ἐκ τοῦ βλέμματός του ἐνόησεν ἡ Ἀντωνία ὅτι αὐτὴ ὤφειλε νὰ προστάξῃ καὶ αὐτὸς νὰ ὑπακούσῃ. Ὅθεν μειδιάσασα λυπηρῶς καὶ διὰ φωνῆς εἰσδυσάσης μέχρι τῶν μυχίων τῆς καρδίας τοῦ Γεωργίου εἶπε :

— Ἐρχομαι, κύριε, πρὸς ὑμᾶς ἰκέτις... Καὶ πῶς θὰ ἐτόλμων νὰ προβῶ εἰς τοιοῦτον κίνημα, ἐὰν δὲν εἶχον τὸ θάρρος μου καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς πρώτης μας συναντήσεως ; Ἡ τύχη, βλέπετε, εἰξέυρε τί ἔκαμνεν ὅταν σας ἔφερεν εἰς τὸν δρόμον μου.

Καὶ ἐτόλμησε νὰ ἀποβλέψῃ πρὸς αὐτὸν φιλαρέσκως, θέλousa νὰ νικήσῃ. Ἐκεῖνος δὲ καταγοητευμένος τὴν ἤκουεν ἔτι καὶ ἀφ' οὗ ἐπαυσε νὰ ὁμιλῇ. Τὰ μετὰ τὴν συνάντησιν συμβάντα ἦσαν ὡς νὰ μὴ εἶχον ποτε συμβῇ. Οὐδὲν δὲ ἄλλο ὑπελείπετο καὶ εἰς ἐκείνην καὶ εἰς αὐτὸν ἡ εὐφρόσυτος μικρὸς πρωῒνος περίπατος. Ἐὰν δ' ἤθελε νὰ ἐκστομίσῃ τοὺς λόγους, οἵτινες ἀνέβαινον εἰς τὰ χεῖλη του, θὰ τῇ ἔλεγε : Σ' ἀγαπῶ. Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε, διότι ἡ νεανὶς ἦλθε πρὸς αὐτὸν πεπονητα εἰς τὴν εἰλικρινεῖάν του καὶ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρός του, ἔτι δὲ ἦτο δυστυχής. Διανοήθη δὲ : Οὐδέποτε θὰ τῆς φανερῶσω πόσον τὴν λατρεύω, ἀλλὰ θὰ τῆς ἔτο ἀποδείξω ἀφιερῶνων τὴν ζωὴν μου εἰς αὐτήν. Προσῆγγισεν εἰς τὴν νεανίδα καὶ τῇ εἶπε μετὰ θριαμβευτικοῦ σεβασμοῦ.

— Εἰξέυρω, δεσποινίς, τί σας ἔφερεν ἐδῶ καὶ μοι φαίνεται ὅτι εἶχον προαίσθησιν τινα ὅτι ἐγὼ ὤφειλον νὰ ἔλθω νὰ σας ἴδω σήμερον, διότι χθὲς ἐπῆγα εἰς τὴν Ῥουέννην, διὰ νὰ πληροφορηθῶ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ σας.

Ἡ νεανὶς ἀνέφωνησεν ὑπὸ χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ταύτῃ εἰδήσει, καὶ ἐρύθημα ἐκάλυψε τὰς ὠχρὰς παρειάς τῆς.

— Εἶνε πολὺ καλὰ καὶ ἡσυχος, ὡς μ' ἐβεβαίωσαν. Περί τῆς ὑποθέσεως οἱ δικαστικοὶ δὲν λέγουν τίποτε.

— Ἰσως δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη τίποτε... Ἰσως εἶνε καιρὸς ἀκόμη... Ἀχ, κύριε, ἂν ἠθέλετε νὰ ἐνώσετε τὰς προσπαθείας σας μὲ τὰς ἰδικὰς μας. Αἰσθάνομαι ὅτι εἰμπαρῶ νὰ ἐλπίζω πολλὰ ἀπὸ τὴν εὐθυκρισίαν καὶ τὴν γενναίαν καρδίαν σας. Σὰς παρακαλῶ λοιπόν, ὁμιλήσατε δι' ἡμᾶς εἰς τὸν κύριον Καρβαγάν !...

Ὁ Γεώργιος ὠχρίασεν ἀκούσας τὴν αἰτησιν ταύτην, δι' ἧς ὁ πατὴρ του ἐξισούτο πρὸς ὦμόν δῆμιον, ὃν ἠθελον νὰ ἀφοπλίσωσιν.

Ἡ Ἀντωνία, παρατηρήσασα τὴν ταραχὴν τοῦ νέου, ἐφοβήθη μὴ τον προσέβαλε, καὶ προσέθηκε ὁπωπευτικῶς :

— Συγχωρήσατέ με, ἂν σας δυσπρόστησα... Ἀλλ' ἡ αἰτησίς μου εἶνε τόσον δύσκολον νὰ ἐκφρασθῇ !... Δὲν θέλω νὰ προφέρω λέξιν, ἡ ὁποία νὰ σας φανῇ ἀνευλαβὴς πρὸς τὸν πατέρα σας καὶ ὅμως πρέπει νὰ σας δώσω νὰ νοήσετε, ὅτι ἐρχόμεθα νὰ ζητήσωμεν χάριν... Εἴμεθα εἰς τὴν διακρίσιν σας... Ὅλα δὴποτε ἀπαίτησις θὰ μας φανῇ εὐκολος, ἂν κατορ-

θώσωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν ὀλίγον περισσότεραν ἐπιείκειαν διὰ τὸν καίμενον τὸν Ῥοβέρτον. Ὅλα δὴποτε, ἀκούετε, κύριε ; Καὶ ἐπειδὴ ἐνομίσασαμεν ὅτι ἡ μεσολάβησίς σας θὰ εἶνε ἰσχυροτέρα παντὸς ἄλλου, διὰ τοῦτο ἀπετάθημεν πρὸς ὑμᾶς.

Ὡστε πᾶν ἄλλο αἰσθημα τῆς νεανίδος ἐξηφανίσθη πρὸ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πρὸς τὸν Γεώργιον κλίσις ἔφερεν αὐτὴν πρὸς αὐτόν.

— Ἄν εἰξεύρατε τί μαρτύρια ὑποφέρωμεν ! Μετὰ τὴν συνέντευξιν τοῦ κυρίου Καρβαγάν... ὦ ! δὲν τον κατηγορῶ !... ὁ πατὴρ μου ἠσθένησε καὶ εἶνε ἐν κινδύνῳ. Τὰ πάντα συνώμωσαν ἐναντίον μου, καὶ δὲν εἰξεύρω ποῦ νὰ στραφῶ, διὰ νὰ μὴ ἀπαντήσω τὴν δυστυχίαν ἀπειλοῦσάν με. Εἶμαι μόνη εἰς τὸν πύργον. Καὶ ἂν ἔλειπεν εἰς φίλος πιστότατος, ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς βοήθειάν μου...

— Ὁ κύριος Κροϊμενίλ, εἶπεν ὁ Γεώργιος τεταραγμένος.

— Μάλιστα, ὁ κύριος Κροϊμενίλ. Καὶ ὅμως εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀκραίφνεστας φιλίας του, ἀνησυχίας μόνον καὶ λύπας θὰ κερδήσῃ ὁ εὐτυχὴς νέος !...

Ὁ Γεώργιος συνῆλθεν ὀλίγον, ἰδὼν τὴν ἀδιαφορίαν, μεθ' ἧς εἶπε τὰς λέξεις ταύτας ἡ νεανὶς.

— Πιστεύσατέ με, δεσποινίς, ὅτι ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος τὸ πᾶν νὰ κάμω ἄνω κάτω διὰ νὰ σας εὐχαριστήσω. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σας ἐγγυηθῶ καὶ περὶ τοῦ πατρὸς μου, καὶ τοῦτο ἰδίως σεῖς μου ζητεῖτε.

Ἡ Ἀντωνία ἐνόμισεν ὅτι διέφυγεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς ἐκεῖνο, ὅπερ ἠθελε νὰ κατακτήσῃ.

— Μὰ δὲν ἔχετε ἐπ' αὐτοῦ πᾶσαν δύναμιν ; ὑπέλαβε ζωηρῶς. Δὲν παρετήρησα ἐγὼ πόσον σας συλλογίζεται ; Ὡ ! σὰς παρακαλῶ, φανῆτε εὐμενὴς σύμμαχος μας, ἀναλάβετε σεῖς τὴν ὑπόθεσίν μας. Εἰς ὑμᾶς πλέον ἔχομεν ἀναθήσει τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μας. Ὁ Ῥοβέρτος εἶνε ἡ μόνη μας σκέψις, καὶ χάριν αὐτοῦ τὰ πάντα εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωμεν.

— Τὰς γαίας σας, τὸν πύργον σας, ὅτι ὑπολείπεται ἐκ τῆς περιουσίας σας... δὲν εἶνε ἀλήθεια ; εἶπεν ὁ νέος μετὰ πικρίας.

Καὶ ἡ μὲν Ἀντωνία δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀποκριθῇ οὐδὲ νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὸν Γεώργιον, ὅστις ἐβάδιζε σύννους ἐν τῷ δωματίῳ.

Σταθεὶς δὲ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ στήθους του στεναγμός, ὁμοιάζων μᾶλλον πρὸς λυγμόν, καὶ ἐκάθισε πλησίον τοῦ παραθύρου ὡς λησμονήσας ὅτι δὲν ἦτο μόνος.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προσεχές :

ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.